

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

02 Ocak 2015
Sayı: 199

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

AKP-Gülen kavgasında yolsuzluklar örtülüyor! Emekçiler açısından yeni bir şey yok!

Güleciler ile AKP arasındaki savaş şiddetlendi. Daha önce polis, idari ve yargıdaki bürokratlara yönelik operasyon ve değişikliklere şimdi, medyadakiler eklendi. Gülecilerin, tasfiye etmek istediklerine karşı kullandıkları yöntemlerin aynısı, şimdi onlara karşı yapılıyor: Hepsi “terör” suçlusu ilan edildi, uydurulmuş deliller, medyada aşağılama ve yönlendirme kampanyası, uzun gözaltı ve tutuklamalar...

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

AKP hükümetlerinin başlangıcında, şimdi "paralel yapı" denilen Gülen tayfasıyla arası çok iyiydi. Polis örgütü içinde, yargıda, eğitim sistemi içinde rakipleri temizleme ve kendi siyasetlerini uygulamak için birlikte çalıştılar. Özellikle AKP'nin hedefi olan ordunun, generallerin geriletilmesi, eğitimde gericileşme, Kürt sorunun çözümünde engel olan polis içindeki milliyetçi ağırlığın dağıtılmasında, Gülecilerin AKP için çalışmasıyla büyük başarı elde edildi.

Güleciler, yıllar öncesinden, özellikle yoksul Afrika ülkelerinde açtıkları; siyasi yöneticilerin ve zenginlerin çocuklarına yönelik okullar yoluyla, bu ülkelerde önemli bağlantılara sahipti. Bu bağlantıları, AKP'yi destekleyen sermaye çevresine iş ilişkileri kurmak için kullandılar. Böylece batıya gidemeyen sözde "islamcı" sermaye, doğuya gidip tatlı vurgunlar yaptı, palazlandı. Bu ilişki, Gülecilerin devlet kadroları içinde yerlerini ve etkilerini arttırdı.

Kendini daha güvende ve güçlü hisseden Gülen, gittikçe daha fazla kendi siyasetini dayatmaya başladı. Kürt sorunun çözümünde, Suriye ile izlenecek siyasette, İsrail ve ABD ile ilişkilerde, AKP ile Gülen'in siyaseti aynı değil. Adım adım başlayan ayrılık, Erdoğan'ın ve bakanlarının yolsuzluklarının ortaya dökülmesi sonrasında bugün Gülecilerin tamamen etkisizleştirilmesi aşamasına geldi.

AKP ile Gülen, aynı paranın iki yüzü gibi. İkisi de aynı gerici, işçi düşmanı siyaseti savunuyor. Her ikisi de "temiz" olduğunu söylüyor, kendisinin en iyi müslüman olduğunu, karşısındakinin dini kullandığını iddia ediyor. Ancak iki tarafın sözde uzmanları, medya organları, her zaman patronların kâr düzenini savundu. Mücadele eden işçileri, gençleri ya görmezden geldiler, ya da "terör" suçlusu ilan ettiler. Kitleleri bölmeye yarayan her tür ayrımcılıkta; Kürt, Ermeni, Alevi düşmanlığında, birbirlerinden aşağıda değiller. İşçi düşmanı yasalar çıktığında, işçi haklarına uyulmadığında, asgari ücrete düşük artış yapıldığında, memurlara göstermelik zamda anlaşıldığında, aralarında hiçbir ayrılık çıkmadı.

Erdoğan, "devleti ele geçirdiler" diye suçlayarak, kendisinin ve bakanlarının yolsuzluklarının üstünü örterken kitleleri, "paralel yapıya" karşı mücadelede kendisine destek vermeye çağırıyor. Yani emekçilerin, kendilerini bu ağır, ölümcül, karşılığı ödenmeyen çalışma koşullarına mahkûm eden bu düzeni sürdüren devleti ve hükümeti desteklemeye ve korumaya çağırıyor. Üstelik Gülecilere devlet içinde "paralel yapı" oluşturacak olanakları, geçmişte kendileri verdiği halde!

İktidar ortaklığı bozulup birbirlerine düşenler; emekçiler, kadınlar, gençler ve tüm ezilenler için savaşmıyor. Aynı siyasetin farklı yönleri, farklı uygulayıcıları olmak için savaşıyor. Üstelik, en önemli sorunmuş gibi sürekli gündemde tutup emekçilerin gerçek sorunları; artan işsizlik ve yoksulluk, hayat pahalılığı, gelir adaletsizliği, madencilerde patlayan işsizlik, ölümcül çalışma koşulları gibi gerçek sorunlar geçiştiriliyor. (01.01.2015)

Emekçinin Gündemi

Şarkılar hazır, geriye törenler kaldı!

Haziran ayında yapılması gereken genel seçimin, bir ya da iki ay öne alınması da gündemde. Siyasi partiler, daha seçim tarihi açıklanmadan, hazırlıklara başladı: Programlar yazılıyor ama en önemlisi seçim şarkıları hazırlanıyor. Elbette aday pazarlıkları, son dakikaya kadar sürecek.

Siyasi partiler için bu hazırlıklar yeterli çünkü seçimi kazanmak için yapılanlar ile kazandıktan sonra yapılanlar arasında neredeyse hiç benzerlik yok!

AKP, bu seçimi kesinlikle kaybetmek istemiyor. Bu nedenle elinden gelen her gayreti gösterecek. Sadece hükümet değil, partinin kendisi de rant, arpalık ve mevki dağıtma merkezine dönüştü. Tüm çıkarlarını, gelecek planlarını, AKP'ye bağlayan küçük, büyük sermaye çevreleri, kaybetmemesi için ellerinden geleni yapacak. Tıpkı, işçilerin hiçbir hakkını tanımayan, ölümüne çalıştıran Soma patronunun, seçim hakkını çok kıymetli görüp işi tatil ederek, işçileri servislerle AKP'ye oy vermeye götürmesi gibi.

Buna ek olarak; küçük taşeronlar ve çalışanları, belediyeler üzerinden uydurulmuş veya hiçbir hakkı olmadan çalışan, ücreti, iş güvencesi ne olursa olsun AKP'ye oy verecek. Çünkü onlar, özellikle yöneticileri tarafından ya işsizlik ya da AKP diye düşünmek zorunda bırakılmış durumda.

Tüm bunlara yardımlarla yaşayan işsiz, yoksul, yaşlıları eklemek gerekiyor. Onlar, AKP

döneminde 15 kat artan yardımlar sayesinde gün be gün yaşayabiliyor. Yardımlar öyle bir şekilde düzenlenmiş ki hükümet giderse yardımın kesileceği fikri oluşuyor.

Ancak AKP'ye oy veren emekçiler, buna mecbur bırakıldıklarının ötesinde, bilinçli bir tercihle yapıyor. Çünkü önceki partilerin, kendilerine ekonomik kriz, işsizlik ve güvencesizlik yaşattığını çok iyi hatırlıyorlar. AKP döneminde, hiç değilse binlerce işçinin, esnafın aniden işsiz kaldığı derin krizler yaşanmadı. Ekonomi, küçük ve kısa dalgalanmalar dışında, belli bir durgunlukta seyretti. Emekçi kitleler, siyasi teşviklerle de önlerini; birkaç yıl ilerisini planlayabildi. Emekçiler, haklı olarak bu durumun devam etmesini istiyor.

Ancak AKP döneminde yaşanan iyileşmenin, büyümenin çok azı doğrudan AKP yöneticilerinin siyasetinden kaynaklanıyor. Genel olarak dünyadaki para bolluğundan ve Ortadoğu ve Asya'daki kötü durum nedeniyle Türkiye'nin siyasi ve ekonomik olarak desteklenmesi sayesindeydi. Bu ortamda büyüyen Türk burjuvazisi, yönetim sistemini, yasaları, kimi uygulamaları, kurumları, hükümet eliyle kendi çıkarlarına uygun biçimde düzenledi. Tüm bunlar, emekçilere olumlu olarak yansdı.

Ancak artık bu dönem geride kaldı. Tüm ülkeleri saran kriz, kapıya geldi. ABD ve Avrupa Birliği, açıkça AKP'ye olan desteğini kesti. Hatta

Erdoğan, Rusya ile yakınlaşmaya çalıştı ama durumu Türkiye'den kötü olan Rusya'dan bir şey çıkmayacağı hemen belli oldu.

Böyle bir ortamda, kazanmak için seçim dönemine kadar kesenin ağzı açılacak. Tören, açılış yapmak için her tür inşaat hızlanacak. Bu göstermelik işler, paranın üretime değil betona yatırılması, tam tersi etkiye neden olup ekonomik durumu daha da kötüleştirmeden başka bir işe yaramayacak.

Büyük sermayenin bir kesimi, gidişatın iyi olmadığını görüyor. ABD ve Avrupa Birliği de eskisi gibi söz dinlemeyen AKP hükümetinin gitmesini istiyor. Ancak onların çıkarları ile emekçi kitlelerin çıkarları aynı değil.

Şimdi AKP'ye karşı çıkan emperyalist yöneticilerin ekonomik kriz koşullarında emekçilere önerebilecekleri; kendi halklarına uyguladıkları kemer sıkma kararlarından başka bir şey olamaz.

Onlarla çıkar birliği olan TÜSİAD sermayesi, en fazla CHP'yi şişirmeye çalışabilir. Şimdiden buna aday olan CHP, bir süredir ağzına almadığı “taşeronu kaldıracağız” lafları etmeye başladı. Oysa bu sözler, milyonlarca taşeron işçisi için “işsizlik” anlamına geliyor. Bunun yerine “tüm işçiler kadrolu çalışacak” demiyor, diyemiyorlar. Çünkü o zaman büyük patronları kızdıracaklar. Taşeron örneğinde olduğu gibi CHP gerçekleri söylemediği gibi emekçi kitlelere verebileceği hiçbir şey yok. (02.01.2015)

Petrol fiyatlarının düşüşü ekonomik eşitsizliği arttırıyor

OPEC'in (Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü) üretimi kısımama kararıyla, Türkiye'nin satın aldığı petrolün fiyatı 2009 yılından bu yana en düşük düzeye indi. Petrol, yarı yarıya ucuzladı. Ancak Türkiye'de benzinin satış fiyatı, sadece %16 düştü.

Haziran 2014'te petrolün varil fiyatı 115 dolara çıkmıştı. Türkiye'de benzin, Norveç'i de geçip dünyanın en pahalısı olmuştu. Şu an petrol 63 dolar civarında olmasına rağmen benzine 8-15 kuruş arasında indirim yapıldı.

Petrol fiyatı yarı yarıya düşmesine rağmen, enerji iş kolunun güçlü patronları, arttırdıkları hızla, fiyatı düşürmeye razı gelmiyor. Sözde "pazarda" ayarlanması gereken fiyat, gelen tepkiler üzerine enerji bakanının açıklaması sonucunda, kuruş kuruş olsa da indirildi.

Ancak indirim, fiyat artışının yarattığı etkiyle aynı oranda ve yaygınlıkta değil. Ulaşım, ne elektrikte, ne de ısınmada indirim

yapılmadı. Devlet de aynı kafada olduğu için emekçilerin geçim derdi değişmedi.

Patronlar, doların yükselmesini bahane ediyor ya da vergileri ileri sürüyor.

Petrol ucuzlayınca, dolara olan talep artıyor ve döviz kurları yükseliyor. Döviz yükselince, patronlara ve hükumete zam gerekçesi oluyor. Böylece sevişilmesi gereken ucuzluk emekçiler için eziyete dönüyor.

Öte andan her 100 liralık benzinin yaklaşık 65 lirası vergi, oysa temmuzdan önce vergi tutarı 58 liraydı! Devlet 2014'ün ilk on ayında akaryakıt ve doğal gazdan 37.7 milyar lira gelir elde etti. Bu, petrol fiyatlarının yüksek olduğu geçen yılın ilk on ayıyla neredeyse aynı. Hükümet, vergiyi asgari ücret, sağlık hizmeti için kullanmıyor, para yine patronlara dönüyor.

Petrolün ucuzlaması, patronların olduğu kadar devletin kasasını da şişiriyor. Ortalama varil fiyatını 65 dolar alırsak, 35

dolar düşük fiyat, devlet kasasından masrafı 15,5 milyar dolar tutarında düşürecek.

Türkiye, Ortadoğu'ya bu kadar yakın bir ülke olmasına, Emirler, Şeyhlerle birçok ticari ilişkisi olmasına rağmen dünyada en pahalı akaryakıt satışı yapan ülkelerden. Bir de Reza Sarraf aracılığıyla olduğu gibi İran'dan ve Irak'tan gelen ucuz petrolü düşündüğümüzde, bu pahalılığı insan aklı almıyor.

Petrol fiyatındaki düşüş, açlık sınırında yaşayan 3.5 milyon insan ve yoksulluk sınırında yaşayan 13 milyon insan için soğuk kış aylarda ufak da olsa bir iyileşme sağlayabilirdi. Ancak böyle bir şey olamıyor çünkü patronlar ve siyasi düzen el birliği içinde kitleleri soymaya devam ediyor.

Biz emekçiler, fiyatları denetleyecek ve kendi çıkarlarımızı savunacağımız bir örgütlenme oluşturmadıkça, hiçbir değişiklikten yararlanamayacağız. (29.12.2014)

Yeni asgari ücret açıklandı: Utanç verici bir gerçek

Türkiye'de yoksulluk sınırı 4 bin, açlık sınırı 1.225 lira, 2015 asgari ücreti ise vahim sınırın altında. Asgari ücrete ilk 6 ay için %6, ikinci 6 için de %6 zam yapıldı. Böylece 2015'in ilk 6 ayında 949, ikinci 6 ayında 1.000 lira oldu.

Çalışma bakanı, enflasyon oranının %5 olduğu yalanını söyleyerek "asgari ücretliyi enflasyona ezdirmedik" diye bir açıklama yapmaktan çekinmedi. Oysa İstanbul Sanayi Odası, geçtiğimiz yılın enflasyonunu %11'in üzerinde açıkladı.

Geçen yıl asgari ücret zammı %12.2'ye denk gelirken

emekçi ve yoksul kitleleri ilgilendiren enflasyon %15 ile 20 seviyelerinde. Örneğin bu dönem içerisinde pirince %21, dana etine ise %17.4 zam geldi.

Asgari ücrete yapılan miktar 58 lira, yani günde 1.93 lira. Asgari ücret veya bu civara yakın ücretlerle çalışan milyonlarca emekçi ev kiralalarının, toplu ulaşım, temel gıda maddelerinin sürekli arttığı bir ortamda ay sonunu nasıl getirebilirler? Nasıl sağlıklı beslenebilirler? Nasıl sağlıklı konutlarda yaşayabilirler? Ama ne AKP'nin ne diğer düzen partilerinin ne de para babalarının

bunlar umurlarında bile değil. Onlar emekçilerin ürettikleri zenginlikler sayesinde tatlı hayat sürdürmeye devam ediyor!

Asgari ücret artışı 1977 yılından bu yana ekonomik büyüme oranında gerçekleşseydi bugün, 1.667 lira olacaktı. Ama ekonomik büyüme sadece patronları daha da zengin etti ve emekçilerin payını artırmadığı gibi daha da azalttı.

Emekçiler, insana yakışır bir geliri sadece ve sadece üretimden gelen güçlerini kullanarak elde edebilir. (02.01.2015)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Asgari ücret zammı belli oldu: Daha çok çalışalım daha çok ölelim!

Asgari ücret zammının ne kadar olacağı, arkadaşlar arasında çok konuşuluyor. Çünkü ücretler yeni yılın dördüncü ayından itibaren vergi kesintisine uğrayıp, azalacak. Yıllık kazanç 12.000 TL ise %15 oranında, 29.000 TL ise, ek olarak bunun 12.000TL'si için %5 oranında devletin vergi kesintisi olacak. Ücret arttıkça kesinti oranı da artıyor. Hepimiz bundan şikayetçiyiz.

Devletin vergi diye cebimizden aldığı, verdiği kadar çok. Bir yılda asgari ücrete yapılan zam %12. Cebimize giren para güya yeni zamlarla birlikte artması gerekiyor. Ne artması! Aksine her geçen gün yaşamın daha pahalı hale geldiğini hesaba katarsak daha da azalıyor.

Havalar kötü gitmesine rağmen, patrona para kazandırmak için her gün çalışıyoruz. Kar yağdığı günler bütün gün çalışmadan ofiste oturuyor ve "üşüyoruz". Çünkü bozulan elektrikli ısıtıcı yerine yeni bir ısıtıcı almaya yanaşmıyor patron.

Bazı günler, hava kötü olsa bile işçi arkadaşlar çalıştırılıyor. Üstelik ne yağmurluk, ne de kış için uygun çizme veriliyor. Geçen gün bir işçi arkadaş yanıma

geldi ve elindeki malzemeyi gösterdi. "Sapı kırık balyozla iş yapmaya çalışıyoruz, koskoca firma bu kadar mı fakir de bize malzeme alamıyor" dedi. Doğru söylüyor. Firma yoksul değil. Masrafa ne gerek var! Üstelik belediyeye de bunu söylemişler ama kimsenin ilgilendiği yok. Umurlarında değil. Sonra da işlerin hemen bitmesini istiyorlar.

İşçilerin ne önemi var? Soğuk havada kırık dökük malzemelerle de çalışırlar. Güya iş güvenliği "uzmanımız" her çarşamba günü gelip bizimle birlikte sahaya çıkacaktı. Bir kere eğitim için geldi ama haftalardır yüzünü gördüğümüz yok. Acaba gelip işçilerin sahadaki çalışma koşullarını görse ne diyecek? Merakla bekliyorum.

Fen işlerinde iş kazasına maruz kalıp öldürülen işçi arkadaşımız için istedikleri adına yaptıkları anma köşesine, beş kasa menekşe dikmemiz istendi. Evet, bir canın karşılığı beş kasa menekşe! Çok bile derler utanmasalar. Bir işçi arkadaş dayanamadı ve ofisteyken isyan etti: "Katiller bunlar, öldürdüler arkadaşları" dedi. Evet, onlar katil ve durmadan öldürüyorlar.

Ölmek işçi sınıfının kaderi değil. Kaderimizi kendimiz yazacağız. Patronların yazdığı kadere razı değiliz, olmayacağız. Güç işçi sınıfının elinde. Güç ellerimizde. (01.01.2015)

Gıda

Yılgınlık yok, yola devam etmeliyiz!

Aralık ayı ile beraber sözleşme dönemi de başladı. Patron da hemen önceki dönemlerde olduğu gibi "önümüzü göremiyoruz, Mısır'ın Ukrayna'nın durumu belli" diyerek sendikayla paslaşmaya başladı.

Fabrikaya yeni bir koordinatör gönderildi. 450 işçinin işten çıkarılacağı, hem küçülme hem de revizyona girileceğini açıklanarak, tüm kozlar kullanılmaya başlandı. Patron bu yolla, işçi üzerindeki baskıyı arttırmak istiyor.

Son dönemde neredeyse her gün 5-6 işçi işten çıkarılıyor veya ay sonunda işten çıkarılacağı söyleniyor. Bu tedirginlik kullanılıyor; işçilere daha çok iş daha esnek çalışma dayatılıyor. Eskiden ayrı olan üç bölüm tek bölüm haline getirildi. Böylece buralarda çalışan işçiler, boş kaldıkları zaman, fabrikanın herhangi bir yerinde başka bir işe gönderiliyor. Kalifiye olmayan işçiler, zaten hep böyle çalışıyordu, şimdi ustalar da bu uygulamaya dahil oldu.

Ustalar, önce bu değişikliğe tepki gösterdiler ama daha önce itiraz etmeyen işçileri suçlayarak. Bu nedenle bir şey elde edemediler. Şimdi, başka bölüme giden işçinin yerinde temizlik yapmaya bile razılar.

Temsilci seçimi nihayet sonuçlandı. Sendika, genel merkez denetçisi olan eski işçi arkadaşın önerdiği, genel başkanın sosyal medya arkadaşı olarak çok yakın ilişkisi olan bir işçiyi temsilci olarak atadı. İşçiler olmasa da patron kendisinden çok şey bekliyor. Zaten sendika, bir çok işçinin gözünde patronun personel ve idari işler bölümü gibi çalışıyor.

Sözleşmeye gelince, daha hiçbir ilerleme kaydedilmiş değil. Tüm bu olumsuzluklar karşısında işçinin morali bozuluyor. Özellikle geçmişte birlikte mücadele etme tecrübesi bulunan arkadaşların, bu birliklerini koruması gerekli. Her yıl başında yapılan eğitim çalışması, bunun için bir fırsat olabilir. (Bir işçi)

Yılbaşı hindisi kime yarıyor?

Her yılbaşında olduğu gibi bu yıl da yoğun çalışma yaptık. Biz fazla çalışıyoruz, patron fazla kazanıyor. Hiçbir patron, çok kazanmayınca rahat edemez, uyuyamaz. Bu nedene cumartesi - pazar demeden, erkenden iş yerine geldiler.

Yılbaşında bol bol satılan bir hindinin maliyeti, 100 lira. Pişirilmiş satış fiyatı ise 600 lira. Bu ekstra kazanç, üstüne vergisi yok, fazla mesai ödemesi yok, doğrudan temiz para patronun cebine giriyor. Ne kadar sağlıklı, orası ayrı bir konu.

Bu sene 300'ün üzerinde hindi pişirildi. Bu kadar çok olunca dört gün önceden pişirilip dolapta bekletildi. Dördüncü günün sonunda süslenip, kurdele

ile bağlanıp alıcıya gönderildi. Alıcılar, bilmeden dört günlük hindi yemekten, patron cebine giren paradan memnun. Onlar rahatına ve kâra bakıyor. Bir tek işçiler, tüm bu işleri yapanlar, zorunlu olarak fazla çalıştı üstelik tek kuruluş fazla mesai ücreti almada. Yılbaşı tatili görmeden koşturan biz, üreten biz, faydalanan onlar.

Müşteriden arta kalanı her zamanki gibi işçiye yedirdiler. Biz böyle sessiz ve suskun kaldıkça, patronların bu düzeni devam edecek. Bu düzeni, siyasi partiler değil, işçi sınıfı durduracak. (Bir işçi)

Sağlık

Çapa'da belirsizlik sürüyor

Çapa'da uzun zamandır hastane –SGK – taşeron arasında devam eden anlaşmazlık hala çözülemedi. Kapalı kapılar ardında neler olduğundan işçilerin net bir bilgisi yok. Taşeron, firmaya bağlı işçilere her gün farklı talimatlar veriliyor.

SGK, hastaneye ilaç için yeni teklifte bulunuyor, hastane yönetimi ise SGK'dan aldığı ilaç fiyatının yarısını taşeronu teklif ediyor. Bu durumda firmanın kârı düştüğü için firma hastane ile çıkmazda. Eskiden, hazırlanan ilaç başına ücret alan firmaya hastane şimdi, hasta başına ücret ödemeyi teklif ediyor.

Çalışanların söylediğine göre bir hasta bazen birden fazla da ilaç kullanmak durumunda kalabiliyor. Bu da firmanın kârını düşüren başka

bir etken. Durum böyle olunca işçiler bir gün işe çağrılıyor, ertesi gün gelmemeleri söyleniyor. İşe çağırdıklarında da ilaç hazırlanmıyor. Yani firma yönetimi hastaneye karşı bir nevi grev yapıyor.

Patronlar kendilerini mağdur göstermeye çalışıyorlar. Fakat her zamanki gibi asıl mağdur işçiler ve hastalar. İşçilerin geleceği belirsizliğini koruyor. Her an işsiz kalabilirler. Yeni yılda yapılması gereken maaş düzenlemelerinden de bir haber yok.

Bu durumda, sadece firma çalışanları da mağdur değil tabii ki. Firmanın ilaç hazırlamadığı durumlarda, ilaçlar hastane personeline hazırlatılıyor. Hastane personeli de bu durumdan memnun değil. Aynı zamanda ilaç hazırlama konusunda da yeterli deneyimleri yok. Bu ilaçları kullanmak zorunda olan hastalar ise sigortalı olarak tedavi olmaya çalışırken risk altında bulunan insanlar. Yani patronların mağduriyeti söz konusu bile değil.

Görüldüğü üzere her zaman kendini düşünen burjuvazi burada da kârından başka bir şey düşünmüyor. Söz konusu kazançları olduğu zaman, ne hasta ne işçi görmüyor gözleri. Bu duruma denetim mekanizması ise her zamanki gibi göz yumuyor. Kâr savaşı sektör ayrımı yapmıyor. Tek çözüm bu savaşı ortadan tamamen kaldırmak. (30.12.2014)

Siyasetin Gündemi

“Barış süreci” nereye doğru?

İnişli çıkışlı giden barış süreci 5 ve 6 Kasım olaylarının ardından neredeyse kopma aşamasına gelmişti. Hükümet ve HDP temsilcilerinin sert eleştiri ve sataşmalarından sonra görüşmeler ve ilişkiler yeniden devam ediyor.

Hatta dört HDP temsilcisi ve başbakan yardımcısı arasındaki görüşmeler daha da yoğunlaştı. Bazı çevrelere göre bu yoğun görüşmelerin temel nedeni, AKP'nin giderek daha çok sıkışması ve önümüzdeki Haziran genel seçimlerinde Kürt halkından gelen oyları güvence altına almak istemesi.

Her şeyden önce şunu belirtelim 30 yıl boyunca sürdürülen iç savaş ve Kürt halkına karşı işlenen cinayetlerin, yapılan işkencelerin ve baskıların durması, Kürt halkının bundan böyle kendi ana dilini kullanabilmesi gibi tanınan tüm haklar olumludur ve bunları desteklemek gerekiyor. Ama esas sorunun bununla sınırlı olduğunu dayatıp temel sorunların, kapitalist sömürü düzeninden kaynaklandığını ört bas etmeye çalışmak ne Kürt emekçi ve yoksulları ne de Türk emekçi ve yoksulları için doğru bir siyaset ve çözümdür.

Gelinen son aşamada “Çözüm Süreci” HDP adına temsilcinin, hükümet temsilcisi ile görüşükten sonra veya önce, sıra ile Abdullah Öcalan ile Kandil'deki KCK heyeti arasında mekik dokuyarak planlarını

oluşturup bunu adım adım uygulamaya çalışmaktadır.

Bu süreçte, plan ve anlaşmalar üzerine gerek destekleyenlerden gerek karşı olanlardan bir sürü şeyler söyleniyor ve yalanlanıyor: “Öcalan şu tarihte serbest kalacak... Kürtlere özerklik verilecek... Kürtler ayrı polis ve devlet kuruyorlar...” gibi.

Bütün bu yanlış haberlerin, söylentilerin, yetersiz haberlerin kaynağı gizli sürdürülen görüşmeler ve anlaşmalardır. Eğer bu görüşme

ve anlaşmalar ülke nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan Kürt ve Türk emekçilerinin çıkarlarına aykırı değilse neden gizleniyorlar? Neden her şey kitlelere açıkça söylenmiyor?

Neden mi? Çünkü bu “Barış süreci” Türkiye'deki sömürü düzeni kapitalizmi savunan AKP hükümetinin sürdürdüğü bir süreç olmasından ve de Kürt emekçi ve yoksullarını temsil ettiğini iddia edenlerin gerçekte böyle olmadığından dolayı. Ne HDP ne KCK, Kürt emekçilerinin seçtiği ve sınıf çıkarları temellerinde denetlediği oluşumlar. Ama bunun aksine hem HDP hem de

KCK, Kürt burjuvazisinin temsilcileri.

Bunun aksini iddia edenler olabilir. Ama gerçekleri görmek için HDP veya KCK'nın gerek özerklik gerek farklı şekillerde Kürt halkını temsil eden bir iktidar oluşturduğunda, bunun burjuva iktidarı mı emekçiler iktidarı mı olacağı sorusuna cevap vermek yeterli.

Bu sorular sorulduğunda bizlere gerçekçi olmak gerekir... Her şey hemen bir günde gerçekleşemez, sabırlı olmak gerek... Kürt halkı özgürlüğe

kavuşmadan Türk halkı gerçek bir özgürlüğe kavuşamaz gibi bir sürü bahane anlatılıyor. Özcesi, emekçilerin iktidarını gündeme getirdiğimizde bizlere, dincilerin; “önemli olan diğer

dünyadır, önemli olan cennete gitmektir, bu dünya önemli değildir” gibi cevapları veriliyor! Bunlara karnımız tok!

Evet “Barış Sürecinin” olumlu adımlarını destekleyelim ama bunun adını koyarak! Bunun Türk burjuvazisi ile Kürt burjuvazisinin bir çözüm girişimi olduğunu ve de gerçek çözümün sömürülen ve aşağılanan Kürt emekçileri ile Türk emekçilerinin sınıf temellerinde birleşerek mücadele etmesiyle olanaklı olduğunu anlatmamız gerekir. (01.01.2015)

Uluslararası Gündem

Pakistan

Emperyalizmin oyunları ve sonuçları

16 Aralık'ta, Peşaver'da, Pakistan'da süren iç savaş çerçevesinde çok kanlı bir olay yaşandı. Taliban güçlerine ait bir intihar komando birimi, asker ailelerine ait bir okula saldırdı ve çoğunluğunu öğrencilerin oluşturduğu 140'tan fazla kişi katledildi.

Başbakan Navaz Şerif, buna misilleme olarak terör suçları için idam cezasını yeniden yürürlüğe koydu. Ordu başkanı, hemen uzun yıllardan beri ceza evinde yatan ve bu olayla bir ilgisi olmayan 6 kişiyi idam ettirdi. Ek olarak da şimdi 500 mahkum daha idam edilebilecek.

Bu olayın kökeni, 1980'li yıllara dayanıyor. Çünkü o dönem Pakistan gizli servisleri, ABD'nin de yardımıyla Afganistan'daki Sovyetler Birliği'nin desteklediği rejime karşı

Afganistan İslamcı hareketi destekledi ve de Pakistan'da, Afganistan sınırına yakın aşiret bölgelerinde onlar için askeri üsler oluşturuldu.

Büyük güçler, iğreti bir şekilde sınırlar oluşturup aynı etnik kökenli Peştunları, farklı ülkelere ait bölgelere bölmüştü. Taliban diye bilinen bu hareket, önce Afganistan'da gelişip 1997 ile 2001 yılları arasında iktidar olmuştu.

ABD emperyalizmi, 11 Eylül'de ABD'deki suikastına misilleme olarak, Afganistan'daki Taliban

iktidarını yıktı. Taliban da bunun ardından Pakistan sınırına yakın Peştun bölgelerine göç etti. ABD insansız uçaklarla onları sürekli bombalamaya devam ediyor. Bu bombardımanlar bazı köylerde sivillerin ölümüne yol açan, gerçek katliamlara dönüşüyor. Tüm bunların sonucu olarak Pakistan, kendi topraklarının bombalanmasını onaylayıp ABD'yi desteklemiş oluyor.

Bütün bu bölge ABD emperyalizmi tarafından yaptırılan ve mali olarak desteklediği farklı savaşların sonuçlarını yaşıyor. ABD önce SSCB'ne karşı savaşan İslamcı silahlı güçleri destekledi. Sonra da bu güçler, kendi siyasetlerini izleyince onlara karşı çıktı. Şimdi ise Pakistan ordusuna, Taliban'a karşı savaşması için baskı yapıyor.

Diğer yandan bombalanan köylülerde oluşan ABD kını, Taliban desteğine dönüşüyor.

Pakistan ordusu, ABD'nin baskıları sonucu geçen Haziran'dan itibaren, Pakistan'daki Taliban Hareketini bitirmek için aşiret bölgelerindeki saldırılarını yoğunlaştırdı. Bu saldırılarda bine yakın Taliban'ın öldüğü tahmin ediliyor. Peşaver'deki okul saldırısının, Taliban tarafından intikam için yapıldığı söyleniyor ama bedeli askerlerin çocukları ödemiş oldu.

Pakistan ve Afganistan sınır bölgelerinde 10 yıldan beri sürmekte olan savaş, bölgede yaşayanları, kitlelere karşı olan yerel, ulusal ve uluslar arası güçlerin tutsağına dönüştürdü. Savaş, 40 ile 50 bin arasında insanın ölümüne yol açtı. Emperyalizm bu bölgedeki hakimiyetini sürdürebilmek için bölgedeki kitlelere büyük bedeller ödettirmeye devam ettirecek. LO (26.12. 2014)

Rusya

Ekonomik çöküş ve toplumsal buhran tehlikesi mi?

Rusya Devlet Başkanının sene sonu konuşması genellikle ülkenin genel bir değerlemesini içerir. 18 aralıkta yapılan konuşma, bu yıl hiç de iyi bir ortamda olmadı. Çünkü ruble çökme aşamasına geldi ve ekonominin bazı kesimleri çok ciddi etkilendi. Kitleler de satın alma gücünün çöküşü ve de ithal edilen ürünlerin fiyatlarında patlama olduğu için çok etkilendi.

Yetkililer endişe edilecek bir şey yok dese de ruble, ocaktan bu yana dolar karşısında %45 seviyesinde değer kaybetti. Önce Merkez Bankası, döviz rezervlerinin üçte birini harcayarak rublenin değerini korumaya çalıştı, sonra da düşüşün duracağını ümit ederek destekleme siyasetinden vazgeçti. Ama düşüş devam etti.

Fiyatların dolarla yazılışı yeniden başladı: Esnaf için bu daha kolay; aksi takdirde her gün ruble değer kaybettikçe fiyat etiketlerini sürekli değiştirmek gerekiyor. “Fiyatları yeniden gözden geçirme” bahanesiyle Audi, GM, Jaguar, Renault-Nissan, Apple, İkea, ticari faaliyetlerini tamamen durdurdu. Seat ise ülkeyi terk etti. Sermaye kaçışı çok hızlandı. Çünkü zenginler, talanla elde ettikleri serveti çok daha hızlı ülke dışına çıkarıyor.

Döviz ile borçlanan şirketlerin bazıları, bankalara olan borçlarını, özellikle bu konuda ön sıralarda yer alan Fransız ve Alman bankalarına, ödeyemez durumuna düştü. Bu alanda açılan boşluğu doldurabilecek olanlar kesinlikle Rusya bankaları olamayacak. Çünkü Kremlin’in, Ukrayna’daki savaşı kışkırttığı

bahanesiyle Rusya’ya karşı, uluslararası mali piyasalarda kaynak elde etme yasağı uygulandığından dolayı, fonları kalmadı.

Bundan 15 yıl önce Putin, 1998 ekonomik krizinden sonra iktidara geldiğinde ekonominin yerde süründüğü bir ortamda, enflasyon ile karışık bir ekonomik durum devralmıştı. Şimdiki durum da o dönemi hatırlatıyor. Ama şimdilerde Putin, Rusya’yı sert yöntemlerle o zor durumdan kurtarmakla övünüyordu. Putin, geçmişi kullanarak büyük bir şef ve kurtarıcı havalarda.

Putin, çıkarlarını savunduğu çevrelere, her şeyden önce en zenginleri olan oligarklara hitap ederek, onlara güven vermeye çalışarak, bundan böyle sermaye dolaşımının denetlenmeyeceği sözünü verdi. Bu sözler, aynı zamanda Batılı iş çevrelerinin, tehlikeli sarsıntılara maruz kalan Rus gemisini terk etmemelerini sağlamayı amaçlıyor.

Putin aynı zamanda Rus “emekçilerine” hitap ederek biraz daha iyi konumda olanlara karşı emekçileri koruyacağı sözünü verip 2 yıl sonra her şeyin yeniden yoluna gireceğini söyledi. Yani emekçilere sabırlı olmalarını tembihledi. Bir de bu krizin, yabancıların, Rusya’ya karşı yaptıkları bir komplodan kaynaklandığını anlattı. Ardından

da her zamanki hikayeleri anlatarak, Putin’in bunlara her zamanki gibi karşı durduğunu ve ona güvenebileceklerini söyledi.

Kremlin başka bir şey söyleyemez. Bütçesi mi? Ona hiç de hakim değil, çünkü döviz gelirlerinin %80’i gaz ve petrol ihracatına dayanıyor. Son 6 ay içerisinde dünya piyasalarındaki akaryakıt fiyatlarında üçte bir düşüş yaşandı ve bu konuda Kremlin tamamen aciz. Ek olarak sürekli bir ekonomik kriz yaşamakta olan kapitalist ekonominin enerji talebine de müdahale edecek konumda değil.

Rusya’daki durum, bu ülkedeki yöneticilerin ve süper zenginlerin uyguladıkları siyasetin sonucu: Petrol gelirleri oluktan akan su gibi geldiğinde bile parayı ne alt yapıyı yenilemek ne de ekonomik alanları genişletmek için

kullandılar.

Hem siyasi liderler hem özel sektör ve de kamu sektörü ileri gelenleri, akan parayı Batı’da lüks konutlar, spor kulüpleri, tekneler satın almak için kullandı. Geri kalanları ise Soçi Olimpik oyunları gibi uluslar arası arenada hava atmak amacını güden harcamalar veya Kırım ve Batı Ukrayna’daki savaş maceraları için harcadı.

Sonuç ortada. Putin ve çevresindekiler bu ekonomik-mali çöküşün bir kriz, yani toplumsal bir kriz ile sonuçlanıp emekçi sınıfların kendilerine hükmeden ve sömürenlerin iktidarını yıkmak istemelerinden korkuyor. İktidardaki asalaklar, böyle bir şeyi çoktan hak ettiler. LO (26.12.2014)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Buhrandaki kapitalist ekonomi: Uçuruma doğru giden yeni adımlar

Kapitalist ekonomi 2008 yılında başlayan mali kriz bataklığından bir türlü çıkamıyor.

Avrupa Birliği'nde son 6 yıl içerisinde ortalama büyüme oranı sifıra yakın. Ama bu ortalama, Batılı emperyalist ülkeler arasındaki farklılıkları gizliyor: Örneğin avro bölgesi ülkelerin 2014'ün ilk çeyrek dönemindeki GSMH büyümesi, 2008 yılına göre yüzde 2.5 geriledi. İspanya %9.1 ve İtalya ise %6.3 geriledi. Daha net olan sanayi üretimi endeksleri, 2008 öncesine göre daha çok geriledi.

Özel şirketlerin yatırımlarında mali krizden sonra ani bir gerileme yaşandı ve devam etti. "Avro bölgesinde şimdiye kadar görülmemiş" bir gerileme yaşanıyor (CEPII). Siyasi liderler ve yorumcular koro halinde: "Yatırımları artırmak 2015 yılı için çok belirleyici iktisadi bir siyaset olacak..." diyor.

Tamam, ama nasıl olacak?

Kapitalist şirketler yatırım yapmıyor, çünkü pazarın büyüyeceğine inanmıyorlar.

Devletlere gelince, onlar tamamen çaresiz çünkü gırtlaklarına kadar borca saplanmış durumda. Bu nedenle de kamu hizmetleri ve alt yapı için gerekli yatırımları bile yapmayı bunlar üzerinden tasarruf ediyorlar.

ABD ekonomisinin canlandığı ve takdim edilen ümit, burjuva iktisatçılarının masalını anlattığı durum, şirketlerin kârının artması ile sınırlı. Kâr, 1947 yılından bu yana en yüksek seviyelere tırmanıyor. Şirketler, rekor seviyelere çıkan kârı, hissedarlarını daha da zenginleştirmek için kullanıyor. Örneğin 2013 yılında, 900 milyar dolar kâr payı

dağıttılar. Yani krizden önceki iyi yıllara göre bile 100 milyardan daha fazla.

Dow Jones endeksine bağlı 30 şirket, 2013 yılında kendi hisselerinin bir kısmını yeniden satın almak için 211 milyar harcayarak, hem bu hisseleri satanları hem de kendi hissedarlarını mutlu etti.

İşçi kitleleri için ise krizin son yıllardaki bilançosu, işsizliğin artması oldu.

Obama hükümeti, ABD'de işsizliğin azalması ile övünüyor: Onlara göre Eylül 2014'de işsizlik seviyesi son bir yılda %1.3'lük bir azalma ile %5.9 seviyesine indi. Bu bile dünyadaki en büyük ekonomiye sahip bir ülke için 9.3 milyon işsiz demek.

Aslında resmi rakamlar 7.1 milyon kişinin yarım gün çalışmak zorunda olduğunu -yani yarı işsiz- ve de umudu kalmayıp iş arayanların sayısının 2.2 milyon olduğunu kabul ediyor. Yani gerçek işsizlik oranı söylenenin iki katı. İşsiz sayısından daha anlamlı olan, yarım gün çalışmak zorunda kalan kişi sayısındaki artış. 2007'de 121 milyon kişi iken Eylül 2014'te 119.8 milyon oldu. Halbuki bu dönemde ABD nüfusu 18 milyon arttı. Rakamlarla oynandığı açık. Elbette bu ABD'nin tekelinde değil. ABD'deki gerçek; çalışabilen nüfusun işsizlik oranının 1978'den bu yana en yüksek seviyeye çıkmış olmasıdır.

Birkaç yıl boyunca, "gelişmekte olan ülkeler ekonomik büyümenin motoru" diyenler ön plana çıkmıştı. BRICS diye tanılan Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin Güney Afrika- ve hatta bunlara bazen Türkiye, Endonezya ve de Güney Kore ilave ediliyordu- Bu

ülkelerin kapitalist dünya ekonomisi için umut olduğuna inanlar, böyle olmadığını görmeye başladı.

Çin'in resmi ekonomik büyüme rakamları yüksek ama orada da gerileme var: Örneğin 2000-2010 yılları arasında %10 olan büyüme bu yıl %7 civarında kaldı. Çin'deki büyük GSMH rakamları, bir yönüyle önceki yıllarda Batı Avrupa'da inşaat sayesinde en başta giden İspanyol ekonomisini anımsatıyor... Ama büyük bir balon gibi şişen inşaat iş kolu, inşaatların durması sonucu patladı ve İspanyol ekonomisinin tamamını durgunluğa sürüklendi.

Dünyadaki üretim gerilemesinin sonucu olarak ham madde fiyatlarında da düşüş oluyor. Maden fiyat endeksinde sadece bir yıl içerisinde %9.6'lık gerileme oldu. Demir madenin fiyatı bu yıl içerisinde %41 düşüşle son 5 yılın en alt seviyesine indi.

Ham madde üretimi, uluslararası büyük tröstlerin ellerinde. Petrol üretimi bunun tipik bir örneği. Bu tröstler, Maltüşçü bir siyaset izlediklerinden dolayı, başta demir madenleri olmak üzere, bazı madenlerin kapatılmasına yol açtıkları için tensikatlar oluyor ve de ham madde üreticisi ülkelerin ekonomisini olumsuz etkiliyor.

Çok fazla kâr eden büyük şirketlerin devasa miktarda parası var ama bunları yatırıma yönlendirmiyor. Bir tahmine göre mali sektör dışındaki 2.300 ABD'li büyük şirketin son yıllarda biriktirdiği nakit para miktarı 2 trilyon dolara (1.443 milyar avroya) tırmadığı yazdı. Bu rakam "gerçekten baş döndürücü (çünkü) bu rakam Rusya'nın bir yıllık brüt üretimine eşit. Bu savaş ganimeti

gibi para, yatırım için yer arıyor.” Ancak yatırım diye sözü edilen, yeni üretim olanakları yaratacak olan bir yatırım olmayıp en iyi şekliyle var olan şirketlerin satın alınması veya kötü şekilde olanı ise spekülasyon yatırımları. Ekonomik gerçeklikteki gelişmeler alan değişiklikleri yoluyla ört bas ediliyor.

Kapitalist ekonominin değişmeyen temel işleyiş kuralı, elde edilen kârın sürekli olarak yeni kâr getirebilecek alanlara yönlendirilmesidir. Kitlelerin satın alma gücünde bir büyüme olmadığında, biriken yeni sermaye üretime gitmiyor ve giderek daha çok mali işlemlerde kullanılıyor.

Kapitalist ekonomi, krizi aşabilmekten aciz. İşte kapitalist sınıfın emekçilere karşı uyguladığı sınıf savaşını artırarak kitlelerin daha da yoksullaşmasına neden olması bu nedenden.

Devletler, bu sınıf savaşlarında tamamen büyük burjuvazinin hizmetinde: Ekonominin iyi gittiği dönemlerde sosyal barışı sağlamak amacıyla verilen bazı yasal hakların geri alınması için özel şirketlere gerekli olanak ve desteği vermekle kalmıyor, ek olarak kendileri de hakimler gibi davranıp işçi sınıfından ve daha genel olarak bütün kitlelerden kesintiler yaparak kaynakları mali sektöre aktarıyorlar. Bütün devletler kemer sıkma siyaseti uyguluyor. Bu siyaset farklı şekillerde uygulanıyor ve de bunları uygulayan siyasetçiler, bir sürü yalanlarla “doğru yaptıkları” iddiasında.

Yozlaşma ve kriz sürecinde olan kapitalist ekonominin temel siyaseti borç faizlerini ve “borç” ödemek idi. Bu siyaset devletler tarafından dayatılıyor, siyasetçiler ve medya koro şeklinde, bundan daha doğru ne olabilir diyorlar. Bunun arkasında yatan acı gerçek, mali sermayenin üretim ve direkt sömürü uygulaması bile yapmadan, bütün toplumu haraca bağlamış olmasıdır.

İşçi sınıfı, doğal hakkı olan iş ve iyi bir ücrete sahip olabilmesi için bunu patronlara ve devlete karşı mücadele ederek dayatmak zorunda. Troçki’nin bundan 70 yıl önce, kapitalist ekonominin içinde bulunduğu feci ekonomik kriz ortamında hazırladığı Geçiş Programı, bugün de geçerliliğini olduğu gibi koruyor: Mevcut iş, bütün emekçiler arasında, hiçbir ücret kaybı olmadan, ortak bir şekilde paylaşılmalı. Satın alma gücünün korunması için ücretlere eşel mobil sistemi uygulanmalı ve ücretler otomatik olarak fiyat artışları oranından artırılmalı.

Bu talepler direkt olarak sermayenin şirketler üzerinde uyguladığı diktatörlüğü tehdit ettiğinden ve bunun sonucu olarak da büyük üretim araçlarının özel mülkiyetine son vereceği için devrimci bir içerik taşıyor. İşte bu nedenle de kapitalist mülk düzenini açıkça savunanlar bu isteklere karşı çıkıyor. Kapitalizmi eleştirerek destekleyenler ise hayal olduğunu söylüyor.

Kapitalizm bundan bir yüzyıl bir zamandan önce tarihi görevini yerine getirerek ekonomiyi geliştirerek şimdiye kadar görülmemiş bir seviyeye çıkardı. Ancak kapitalizm artık kapitalist öncesi sermaye uygulamalarına geri dönmekte. Artık tefecilik, üretimi aşmaya başladı. Bazıları, kapitalizmin sadece “aşırı” uygulamalarını eleştirip sorunu buna indiriyor, oysa sorun, bazı akbaba fonların uygulamaları ile sınırlı değil. Sorun artık kapitalizmin bir bütün olarak buna dönüşmesinde. Artık krizler, ilk dönemlerde üstlenmiş oldukları ekonomiyi, sarsıntılı olsa da, dengeleme görevini bile yerine getirmiyor. Esas sorun, 1970’lerde başlayan fazla üretim krizinden ve ardından gelen mali krizlerden bu yana, ekonomide hiçbir ciddi büyüme dönemi gerçekleşmemesi.

Ekonominin gittikçe mali sektörün hakimiyeti altına geçmesi sonucu borçların, devlet yardımlarının büyümesi ve bunun sonucu

olarak küçük ve orta burjuvazi saflarında yıkımlara yol açması, büyük burjuvazinin umurunda bile değil. Savaş ortamında, savaş yasaları geçerli; kapitalist ekonomide her zaman orman kanunu hüküm sürmüştür. Bu, sermaye sahipleri arasındaki ilişkiler için de geçerli.

Bundan yaklaşık bir yüzyıl önce, emperyalistler arası rekabet yüzünden yerküresinin Birinci Dünya Savaşı’na sürüklendiği bir ortamda Lenin emperyalizmi “kapitalizmin bunama aşaması” olarak adlandırıyordu. İşte bu bunamış kapitalizm, devrimci işçi sınıfı tarafından silip süpürülmediği için varlığını koruyor. Biyoloji kanunları insanlık toplumunu için geçersiz: Süresini çoktan doldurmuş bir toplumsal yapı, bunamış olsa bile yok olmuyor, ta ki onu yeni ve daha üst bir düzen getiren toplumsal bir sınıf, iktidardaki ayrıcalıklı sınıfı yıkana kadar. İnsanlık bu toplumsal devrimin gecikmesinin bedelini 1929 krizi, Nazi barbarlığı, İkinci Dünya Savaşı ve otuz yıllık bir geçici ve göreceli sakinlikten sonra mali sektörün aşırı derecede büyüyen yol açtığı parazitlik ve bunun getirdiği feci tehditlerle karşı karşıya kalarak ödedi, ödüyor.

Gündemdeki sorun, toplumun temel üretici sınıfı olan işçi sınıfının sorunu olmasının da çok ötesinde, bir sorun; tüm insanlığın geleceğinin sorunu.

Kapitalist temellere dayalı olan bu toplum, artık ileri gitmiyor. İnsanlığın geleceği, işçi sınıfının dışında hiçbir toplumsal sınıfın yerine getiremeyeceği tarihi görevin işçi sınıfı tarafından gerçekleştirilmesine; yani büyük burjuvazinin hakimiyetinin yıkılıp, kapitalist ekonomiye son verip ekonomik düzenin insanlığı yeniden ileriye doğru götürmesine bağlı. LO (21.10.2014)

Anma... Anma... Anma...

Sarıkamış gerçeğini çarpıtın törenler!

Geçtiğimiz yıl, Birinci Dünya Savaşı'nın yüzüncü yılıydı. Yılın son ayı, Sarıkamış Harekâtı'nın (22 Aralık 1914), yüzüncü yıl dönümüne de ev sahipliği yaptı.

Sarıkamış, dönemin İttihat ve Terakki hükümetinin savaş bakanı olan Enver Paşa'nın, Alman komutan Otto von Feldmann'la birlikte yönettiği ve resmi kaynaklara göre 50 ile 90 bin arasında askerin, tek kurşun atmadan donarak öldüğü gerçek bir katliamdır. Politikacılar ve generaller, Birinci Dünya Savaşı boyunca benzeri bir çok katliam gerçekleştirdiler.

Ancak Sarıkamış, bugün, Türk milliyetçileri ve devlet tarafından kahramanlık destanymış gibi anılıyor, Enver, "Türklük" kahramanı olarak yüceltiliyor. İşte bu durum, hem gerçeklerin çarpıtılması hem de geçmişten doğru dersler alınmasına engel.

1877-1878'deki 93 Harbi, Osmanlı İmparatorluğu'nun yenilgisi ile sonuçlanınca Batum savaş tazminatı olarak Rusya'ya verilmişti. Sarıkamış, Kars, Ardahan ve Artvin de Berlin Antlaşması ile Rusya'ya bırakılmıştı.

Kasım 1914'te Rus ordusu, savaşta olduğu Osmanlı ordusu ile kendi topraklarında savaşmamak için sınırı geçerek ilerledi, Sarıkamış'ı geçti.

Osmanlı devletini, Almanya ile gizlice anlaşarak

savaşa sokanların arasında önemli yeri olan Başkomutan Vekili olan Enver Paşa, daha önce yitirilen bu bölgeyi geri almak amacıyla 19 Aralık tarihinde "Sarıkamış Harekâtı" nı planladı.

Ancak ne yeterli askeri, ne yeterli cephanesi ne de yeterli bilgisi ve tecrübesi vardı. Üstelik bölge en kötü iklim

şartlarındaydı. On binlerce asker, komutanların sorumsuzluğuyla, kar ve tipi altında, gece yarısı, Allah-u Erber dağlarını aşmaya zorlandı. Çoğunluğu yollarda donup kaldı. Yaz gelip kar eridiğinde Rus yetkililer, 25 bin askerin cesedi gömmek zorunda kaldı.

Deneyimli subayların tüm aksi görüşlerine karşın, Sarıkamış'a girmek, askeri ve siyasi alanda söz sahibi olmak dışında başka bir şey düşünmeyen Enver, çatışmaları durdurmadı. Asker katliamına dönüşen bir çok sonuçsuz

saldırıdan sonra, Osmanlı ordusundan geriye kalanlar teslim oldu. Rus ordusu 2 bin civarında askeri, komutanlarıyla esir aldı.

Enver ise 10 Ocak günü İstanbul'a hareket etti. Ancak gitmeden önce (sadrazam) başbakana çektiği telgrafta, Rus ordusunu yendiğini bildiriyordu. Oysa Rus ordusu, gerçeği çoktan açıklamıştı. Buna rağmen, Enver yalanını gizlemek için Sarıkamış çatışmasıyla ilgili yayın yasağı kararı çıkardı.

Osmanlı ordusu, savaş boyunca, Sarıkamış'ta olduğu gibi hiçbir yerde, sınırlarını geçen orduları durduramadı. Sarıkamış'ın ayrıca 120 çoğu çocuk, sivil kurbanı da var. Askerlere

yiyecek götürmek üzere yola çıkan bu genç kafilesinden geri dönen olmadı.

Sarıkamış'ta alınmaya çalışılan Kars ve Ardahan, Ekim devriminden sonra Bolşevik yönetimin 1918 Mart ayında imzaladığı Brest-Litovsk Antlaşması ile Osmanlıya iade edildi. Aynı yıl Ekim ayında Mondros Mütarekesi ile eski sınırlara dönüldü. Türkiye'nin sınırlarına yeniden katılması yine Bolşeviklerle Ankara hükümeti arasında 1920 ile 1921 yıllarında imzalanan anlaşmalar ile oldu.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.